Ч. 181. Неділя 28 (15) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеньем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ситуация в Хорватиї. — Король Фердинанд в Сараєві. — Цісар Вільгельм — інструментом Господа. — Проголошене Чорногори королівством

Із Загребу розійшла ся була чутка, що бан Хорватиї др. Томасіч має уступити зі свого становища а то длятого, що Хорвати в більшій части єму противні і не хотять піддержувати правительство. Говорено вже навіть, хто має прийти на єго місце. Тимчасом в міродайних кругах рішучо тому заперечують і кажуть, що о уступленю бана нема й бесіди. Що би й не робили хорватскі партиї а Томасич не уступить з вибраної раз дороги. Нема сумніву, що др. Томасич буде переводити вибори, бо він під кождим взглядом має повне довірє Монарха і єсть в як найбільшій згоді з президентом міністрів Гедерварім що до кождої акциї. Які би й не настали події, то бан буде позіставати аж до послідної хвилі на своїм становищи, бо єго проґрама удобрена Цісарем мусить бути переведена. Єсть то отже та сама система, якої придержує ся тепер правительство як на Угорщині під проводом ґр. Кіна-Гедерварі так і в Австриї під проводом бар. Бінерта. Так правительство хоче, так мусить бути, бо така воля Цісаря. Парляменти на то, щоби сварили ся.

Як вже звістно, король Фердинанд поступив з Чорногори також і до босанської столиці до Сараєва. Подорож ся викликала у віденьских кругах політичних всілякі коментарі. Як тепер з автентичного жерела доносять, повідомив болгарский король перед своїм виїздом компетентні власти о своїм намірі і одержав на то відповідь призволяючу. Характеристичне то, що коли кор. Фердинанд був в Сараєві, не пішов там до латиньскої катедри, де єго дожидав тамошний епіскоп, лиш пішов до церкви Францішканів. В Білграді гостина короля Фердинанда в Сараєві зробила немиле враженє, бо таму гостину понимають в той спосіб, що король Фердинанд, котрого відносини до віденьского двору були в послідних часах трохи попсували ся, шукає знов якогось зближеня.

Вже з вчерашної телеґрами знають наші читателі найважнійший уступ бесіди цісаря Вільгельма, виголошеної в Королевци. Цісар Вільгельм пагадав собі видко ті добрі часи, коли люди з володітелів божків робили а володітелі в своїй скромности уважали ся лиш за оруде Боже. Отже в тім дусі згадав він про свого діда, котрий в Королевци з власного права наложив собі сам королівску корону, зазначуючи, що она надана єму ласкою божою, а не якимись парляментами, якимись зборами народними, та якимись народними постановами і що він длятого уважає ся вибраним інструментом небес. Цісар Вільгельм закінчив свою бесіду:

Уважаючи себе за інструмент Господа і неоглядаючись на ніякі погляди і гадки щоденні, іду своєю дорогою, присьвяченою виключно лиш для добра і мирного розвитку. Але мені треба при тім сотрудництва кождого в краю а до того сотрудництва я би й вас тепер взивав...

Отже й слова цісаря звернули на себе увагу не лиш цілої Німеччини але й цілого сьвіта, і викликали оживлену дискусию та критику на темат інструмента господного. Цісареви взяли деякі круги дуже то за зле, що він по просту знехтував парлямент, знехтував конституцию, знехтував волю народу і поставив ся на становищи мало що не

Халупникова Мая.

(З фіньского — Петарія Пейверінти).

(Дальше).

Докори совісти у недужого відозвали ся тепер так сильно, що він заломив руки і став тихо зітхати; а всеж таки він знав, що не має на совісти иншого злочину, як лише неприязність супроти невістки. Але совість не мірить величини сповненого гріху і так довго не дає спокою, аж гріх буде спокутований і душа знов помирить ся з ближним.

— Боже, що за поганий чоловік з мене! — сказав він голосно. Від того голосу Мая прокинула ся зі сну.

— Ах, якже я заспала! Вам чого треба? Чи я довго спала? Се не яло ся, але сама не знаю, як се сталось. Вам гірше? — говорила Мая скоро і схопившись з крісла, почала коло недужого порати ся, немов хотіла направити лихо.

— Я слабий тілом і душею. Має, я був дуже недобрий для тебе! Простиш мені се? — говорив хорий тремтячим голосом.

— Ах, не говоріть так! Ви не були недобрі для мене. Таже ви не сказали мені ніколи злого слова — відповіла Мая скоренько, але в очах виступили її сльози. Була се її горяча туга за любовю, що проявила ся в слезах, які зробили їй маленьку надію.

— Я був холодний і без серця для тебе — зітхав недужий.

— Не говоріть так! Ви були ліпші для мене, ніж я заслужила. Що я властиво, аби не бути вам вдячною? От бідна донька халупника, бідна як та пташина у воздусі... Нічого вам не внесла, а ви ніколи тим мені не дорікали. Кілько то ліпших від мене невісток знаходить далеко гірше принятє! Мені було страх прикро, коли почула, що ви спершу противили ся нашому подружю задля мого убожества. Але ви уступили Яаккови і я вже давно всьо забула. Правда, я запримітила часом, що ви для мене якісь холодні та непривітні і тоді мене брала ся розпука; але се тревало коротко, бо ті гадки я зараз проганяла — говорила Мая, послугуючись трохи неправдою.

— Ти все така добра, така благородна і чистого серця. Але вислухай тепер, що я тобі скажу! Я був противний вашому подружю, як ти сказала, задля твого убожества. То був гріх лакімства, що загніздив ся в моїм серци. Під впливом моєї жінки я пізнав, що то погано, і я не робив вже Яаккови перешкод. Але як гріх раз пустить коріне в серцю чоловіка, то не так легко звідтам єго вирвати. Я бачив добре, що то негарно, але не міг увільнити ся від гадки, що ти бідна та що не шкодило би, якби наша невістка була богата. Звідси походив той холод супротив тебе. Всьо то дуже зле, але найгірше було се, що я вже давно пізнав, яка ти честна, мила та вічлива не лише для других, але й для мене. Я пізнав, що ти ліпша від золота, від всякого богатства, а преціпь не годен був так далеко покорити ся, щоби признати свою похибку а твою заслугу. Ах, коби я був зробив се зараз, то моя совість була би тепер спокійнійша... Дорога невістко, прости мені всьо!

— Я вам прощаю — сказала Мая — хотяй по правді не маю й що прощати. Моє серце не знає ніякої урази до вас. Всеж таки добре, що ми отворили перед собою наші серця, бо тим способом щезне тепер всяке непорозуміне. Правда, тату? Ви нам не вмираєте! Пан Біг ласкавий, позволить вам ще жити. Бо доси було мені у вас добре, але тепер чую ся така щаслива, така вдоволена, як ще ніколи.

При тих словах Мая схилила ся над недужим і глянула єму так лагідно в очи, начеб тим поглядом хотіла зробити чудо і вернути єму здоровлє.

Обоє розплакали ся і довгу хвилю сльози сріблили ся свобідно на їх лицях; плили із сердець, з котрих одно прощало а друге благало прощеня. І обоє чули дивну полекшу.

Хотяй недуга хозяїна була така небезпечна, що всі були вже певні смерти, від хвилі, коли між ними прийшло до помиреня, наступив зворот до ліпшого. Недужий вертав постійно, хоч поволи до здоровля а Мая доглядала єго дальше з такою самою старанностию.

Яке радістне і приємне житє для всіх тепер настало! Здержливість, холод і неприязність у хозяїна щезли без сліду і Мая не чула вже на серци тягару, який терпіла доси наслідком сьвідомости, що она тому причиною.

самодержця Росиї. Бесіда ся не прогомонить мабуть і без дальших глубших наслідків. Вже тепер заповідають, що скоро збере ся парлямент, то буде поставлена інтерпеляция, чи канцлер Бетман-Гольвеґ переглядав ту бесіду і чи удобрив еї. Найострійше виступила в сій справі „Berl. Ztg.“, котра так пише: Та новаісповідь цісаря зраджує переконаня, котрі не дадуть ся погодити з новочасними понятями конституциї. Бесіда цісаря єсть немилою несподіванкою не лиш для народів союзних держав але й для їх володітелів. Мусять запитати Бетман-Гольвеґа, чи знав о тій бесіді, бо не жиємо в часах, в котрих би горожани держави мали би мовчки поминути навіть найвисшому урядникови сумніви о повазі конституциї.

Завтра, в неділю рано має відбути ся торжественне проголошенє Чорногори королївством в слідуючий спосіб: Рано збере ся скупштина на надзвичайне засіданє. Президент зі свого посольского місця поставить внесенє, щоби Чорногору видвигнути до ряду королївств. Президент міністрів попре то внесенє іменем правительства. По приняттю тої резолюциї скупштина піде до кн. Николая, котрий підпише дотичний указ. З тим указом вернуть посли до палати і тут буде указ відчитаний. Рівночасно вийде надзвичайне виданє урядової ґазети з проголошенєм.

Новинки.

Львів, дня 27-го серпня 1910.

— **Іменованя.** II. Міністер просьвіти іменув старшого учителя, Василя Чеховского, шкільним інспектором окружним для округа вижницкого і для руских шкіл округа Радівці.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Алексія Базюка, капеляна для гр. кат. еміґрантів в Бремі, на опорожнену гр. кат. парохію цісарского надання в Грабівці калуского деканата.

— **Стипендийний фонд ім. о. Михайла Соневицкого.** Поклик). О. Михайло Соневицкий папский шамбелян і вислужений катехит гімназиї в Бережанах помер дня 22 серпня с. р., а похорон назначено на четвер 25 с. м. Хто лише знав Бережани, мусів знати також і покійного о. шамбеляна, що служив при тутешній гімназиї від року 1864. Се був типовий катехит, загально знаний приятель молодїжи, яку знав наскрізь і старав ся всїми силами її пособляти. Тож у найтяжших пригодах які в житю молодїжи підчас наук гімназияльних лучають ся, звертали ся до о. катехита, а він нїколи нікому своєї помочи не відмовив. Сю гарну прикмету бл. п. о. Михайла знають і тямлять усї его ученики, а їх виховав Покійник цїлі сотки. Українська громада, обдумуючи способи як би пошанувати память сього найстаршого свого груженика і товариша, порішила заснувати фонд стипендийний імени о. Мих. Соневицкого для української молодїжи гімназияльної в Бережанах. Громада міркуючи над тим, прийшла до переконаня, що всі бувші ученики пок. о. Михайла не відкажуть ся в такий спосіб хочби задля відсьвіженя спогадів колишньої молодости, яка нїколи не верне ть ся, пошанувати память свого любого старенького катехита і пришлють свою лепту хочби як маленьку на адресу тов. вз. кр. Надія в Бережаних на книжочку ч. 738. — За тимчасовий комітет стипендийний: *о Василь Дубицкий*, катехит гімназиї: *др. Андр. Чайковский*, краєвий адвокат.

— **Дрібні вісти.** Львівский 19 п. кр. оборони виїхав на маневри до Бурштина. До перевозу полку доставлено 50 ваґонів. — В середу пересунула ся понад Станиславовом туча, а громи розторощили при ул. Казимирівскій 3 телеграфічні стовпи.— Арештованих за авантури в Коропужи випущено всїх на волю.—Полїция арештувала Ів.Поломаного за крадїж на Знесїню і віддала его жандармериї.— Паранька Бабіївна зголосила ся на стациї ратунковій з проваленою головою і розповіла там, що то так еї почестувала еї товаришка, Анна Крупарівна, котра тепер буде за то відповідати перед судом.

— **Мав щастє** купець, п. А. Коморницкий, до корого помешканя при ул. Пекарскій 45 добув ся оногди рано злодій і забрав цїлу ґардеробу. В кілька годин по тій крадежи стрітив він на улици похатника ганделеса, котрий якраз ніс его вкрадені штани. Запитаний, звідки він взяв ті штани відповів похатник, що купив їх у зарібниці Мариї Тростянецкої при ул. Павлишів 16. Зайшовши туди застав він там 17-лїтного шлюсаря Йос. Камечка. Зроблена на місци ревізия виказала, що Камечек мав готівкою 2 К 58 с., а під печию знайдено часть вкраденої ґардероби п. Коморницкого. Крім того в куфрі сестри Тростянецкої, 17-лїтної Михайлини знайдено річи, походячі по всїй імовірности з крадежі. Річи ті заквестиновано, а Камечка і Михайлину віддано до арешту.

— **Великі крадежі.** П. Теоф. Григоровичеви, котрий недавно тому приїхав з Петербурга до Львова і мешкає в „Народ. Гостин.“, вкрадено в трамваю портфель з 1200 К в банкнотах по 100 і 20 К. — Лейзор Тенненбавм, купець в Перемишлянах дав знати львівскій полїциї, що ему вкрав хтось торбинку з француским коралями вартости 1600 К.

— **Вписи** до прив. рускої гімназиї в Збаражи відбудуть ся в днях 1 і 2 вересня а вступні іспити 3 вересня. Вписове 5 К. Кождий ученик має принести з собою: 1) метрику уродженя, 2) сьвідоцтво шкільне. — Виділ філиї руск. Тов. педаґ. в Збаражи.

— **Вписи** до Висшого Музичного Тов. ім. Миколи Лисенка у Львові розпочинають ся з днем 1 вересня від год. 11—12 рано і від 4—6 попол. в льокали Товариства, Ринок 24 I п. (над книгарнею Зейфарга). На разї уділяють фахові іспитовані сили учительскі науки гри на фортепяні, скрипці, сольового сьпіву, теориї і гармониї, а в міру зголошень і в инших предметах. Наука розпічне ся дня 4 вересня. Близших інформаций уд[ілює]

Нїхто не носив ся тепер з нїчим, що було закрите перед другими. Видужуванє хозяїна опромінювало всї лиця блиском радости і він сам чув ся веселим та ніжним як дитина.

— — — — — — — — — — — — —

Як вже на початку сказано, Коскеля лежала над берегом одної з більших ботнійских рік. Наша загорода стояла на стрімкім узбічу, бо сюди не сягали повени. Спад був високий і наглий, тому криги не могли тут спиняти ся а вода не піднимала ся так високо, щоби сягала над горбок коло водоспаду.

Поза хатами стояв водний млин, що належав до нашого хозяїна.

На дворі вже так було потеплїло, що лїд довкола стаяв і в млинї почали молоти. Нараз студінь вернула ся, вода немов серед зими вкрила ся знову ледом і млин застановив роботу.

Весна, значить, спізнила ся, як се в тих сторонах часто буває, отже всї мужчини пішли до лїса рубати дерево, а дома лишили ся старцї, женщини і дїти. Мужчини вибрали ся на цїлий тиждень.

Нараз в половині тиждня знов потеплїло і зачало таяти. Снїги топили ся скоро а потоки, борозни і стави стали шуміти та пінити ся. Небавком води, що тисячами доплививів спливали до ріки, виступили з берегів.

— Повінь приймає великі розміри. Що буде з нашим млином? — говорив стурбований хозяїн. Бо він знав з досьвіду, що то значить повінь.

Вода в ріцї підносила ся так сильно, що вже третього дня залляла поле.

Молода обачна хозяйка пригадала собі тепер, що з послїдного млива лишило ся в млинї кілька мішків збіжа. Млин побудовано трохи дальше від берега, так що треба було положити з двох бальків кладку від спаду до его дверий.

Мая взяла ключі, побігла до млина і стала виносити один мішок за другим. Кожда хвиля була дорога, бо вода досягала вже кладки а від ледової поволоки над водоспадом почали відривати ся великі криги і скоро спадати в низ.

Трохи дальше, понизше водоспаду, де держав ся ще твердий лїд, накопичила ся велика гребля. Друга гребля утворила ся трохи висше, де находив ся другий водоспад, і також на сю запору води натискали з неймовірною силою. Лїд між обома водоспадами ще опирав ся, але згодом і він почав кусник за кусником трiскати і цїле ледове поле за кількома наворотами здригнуло ся та заворушило ся серед ломоту ледових гребель і шуму напираючих водних мас. Здавало ся, немов зростаюча течія сердить ся на запору, яку завзятий, твердий лїд творить в еї дикім бігу.

Так, держи ся в бою, пишне ледове поле, опирай ся скаженїючій ріцї, як довго можеш, бо від твоєї витревалости зависить, бодай сим разом, щастє і житє людий! Але годї! Не можеш довше бороти ся, бо могутна, скаженїюча, непереможна сила грозить тобі кождої хвилї знищенєм, а потім ти розпрієш ся в тисячі кусників і сполучиш ся з дикими переможцями, щоби мирним загородам заподїяти шкоду, принести знищенє.

В млинї був уже лише один мішок збіжа, всї инші Мая винесла. Ще стояло ледове море, опираючись прибуваючим кригам, ще стояв млин на своїм місци, хотяй вода підступила вже до половини муру. Бальки, що творили кладку, також ще стояли, хотяй вода вже захопила один конець.

Мая кинула ся по послїдний мішок.

Старий хозяїн не знав нїчого про скору постанову Маї, але й він був стривожений незвичайною повенню і неспокійно визирав крізь вікно до млина. З жахом бачив він, як високо вже вода підступила. Хоч як був знесилений, удав ся в низ на берег і тут его побоюванє потвердило ся, що цїлому селу грозить велика небезпечність.

В тій хвили надійшла Мая.

— Пропаде млин зі всїм збіжем, яке в нїм находить ся! — сказав старий зажурений.

— Я винесла всьо на під, так що лишив ся тілько один мішок — відповіла Мая.

— Ти на всьо маєш очи і стережеш всього. Най тебе Бог благословить! Послїдний мішок може вже пропасти разом з млином. Годї вже его уратувати.

— Нащо має пропадати? Таже млин ще стоїть і нема нїякої небезпеки — сказала Мая і заки старий встиг перешкодити, Мая щезла вже в млинї. Закинула мішок на плечі і спішила назад з тягаром.

В хвили, коли дістала ся на берег, тесть закричав перепудженим голосом а рівночасно она почула голос малого Палля, свого пятилїтного сина, що кликав з цїлої сили: мамо! мамо!

Она обернула ся скоро і глянула на млин і мішок злетів їй з плечий.

Хлопець пішов незамітно за мамою до млина і коли она дістала ся з послїдним мішком на берег, надплила сильна крига і забрала кладку, що лучила млин з берегом, так легко, не мов два тяжкі бальки були лише стеблами соломи. Між млином а берегом шуміла тепер на яких шість до сім сяжнів широко розбурхана ріка, крізь яку перейти не було способу.

— Боже, моя дитина! — скрикнула Мая страшенно стривожена.

— Хлопче, хлопче! Палє, Палє! — кликав старий хозяїн і безрадно ломив собі руки.

— Мамо, мамо! — кричав хлопчина що стояв в дверех млина і добре розумів своє положенє.

Тепер кожда хвиля була дорога.

Вже тріщала і гуркотіла ледова покрива повисше водоспаду і одна крига за другою відривала ся та стрілою мчала ся в низ. Горішна гребля вже рухала ся і криги в дикім напорі копичили ся одна понад другу, поринаючи то знов виринаючи, але ще спиняло їх в бігу тріскаюче ледове поле і млин ще стояв.

А в дверех млина стояв малий хлопчина і кричав: мамо, мамо!

(Конець буде).

лає вже тепер голова Товариства проф. Володимир Шухевич, Львів, Собієчина 7.

— **Вписи** до приватних семінарийних курсів в Коломиї, удержуваних філїєю Руского Товариства Педагоґічного (приготовавчий, I, II і III рік) відбудуть ся в днях 2 і 3 вересня від 3—6 пополудни, в льокали семінарийних курсів, ул. Міцкевича. Вступні іспити на I, II і III рік відбудуть ся дня 5 вересня о год. 7·30 рано. До вписy потреба сьвідоцтва з послїдного півкурсу і метрики хрещення. Оплата виносить на пригот. рік 8 К. на I 10 К. на II і III 12 К. Вступне 3 К і 2 К вкладки до товариства педагоґічного.

Всячина
для науки і забави.

— **Тайна австральскої пустинї.** Ще до недавна не знало ся, як виглядає Австралія в самій середині, чи там чиста пустиня, засипана піском, чи може степи або хащі, як в полудневo-західних сторонах. Аж австральскому ґеоґрафови Кеннінґови (Canning) удало ся розслїдити не знані доси сторони Австралії. Він, чоловік в повній силї віку, поставив собі за задачу вишукати для транспорту худоби дорогу впоперек через Австралію від полудневого заходу на північний схід, довгу на 1520 кільометрів. Дорога ся показала ся конечна задля того, що підчас коли на півночи в окрузї Кімберлє єсть подостатком худоби і нема єї де збути на заріз, то знов на полудни мяса так мало, що настала була страшна дорожнеча. Для переведеня сеї задачі потребував Кеннінґ майже цїлих девять лїт, хоч сама подорож розпочала ся аж в маю 1906 а систематичне, після добре обдуманого пляну уложене верчене і добуване жерел що 22 кільом. розпочало ся в 1908 р. Кеннінґ машерував з сїмома білими а що 80 кільом. брав собі за провідника одного з туземців та вишукував з ними по дорозі жерела. Коли де зайшли в хащі — великопенних лісів в Австралії дуже мало, лиш густі хащі покривають величезні простори, на котрих тут і там знаходять ся малі оселї туземців — то туземці готові були до зрадливого нападу і треба було нераз добре уважати, щоби не попасти ся в руки яких людоїдів.

Як небезпечні суть тамошні дикуни, можна зміркувати з того, що один з білих товаришів Кеннінґа згинув лиш длятого, що на хвильку відвернув ся і глядів в иншу сторону, підчас коли дикун пробив єго затроєною стрілою і зробив єму смерть. Кеннінґа товариші підчас другої обїздки тих сторін тягнули звиш 900 кільометрів мармуровий хрест, котрий поставили на гробі свого товариша. Одного разу увільнили ся від нападу цїлої орди дикунів лиш в той спосіб, що Кеннінґ застрілив понад головами дикунів три папуги з червоними хвостами. Показало ся, що на цїлій сїй дорозі з одного кінця на другий єсть 320 кільометрів степів зарослих травою, що можуть служити за пасовиска і місця для людских осель. Відтак ідуть на переміну степи переповнені солию, соснові ліси і пісковаті горби.

— **Ужалене пчіл — ліком від ревматизму.** Анґлійска ґазета лікарска „The Lancet“ доносить, що лікар др. Мабері поручає яко знаменитий лік від ревматизму — ужалене пчіл, средство, якого він уживає вже від двох лїт. При лїченю тим способом можна уживати зразу що найбільше лиш 6 пчіл, бо більше могло би пошкодити. Жало мусить хвилинку позістати в тїлі а відтак треба єго вийняти. Др. Мабері заохочує дуже сей спосіб лїченя і розповідає факт, що ужаленем 15 пчолами вилїчив якогось музика з ревматизму. — Стара байка! Наші знахорі уживають здавен давна сего способу, але він помагає як умерлому кадило.

— **Дотепний адвокат.** Славний свого часу адвокат Клері промавляв одного разу в обороні свого клієнта перед предсідателем трибуналу, котрий що хвиля виймав годинник і дивив ся, чи не пора вже іти на обід. Коли же адвокат не хотів того зрозуміти і не дав собі тим перебити своєї бесіди, відозвав ся президент до него: Коротше, пане меценасе, коротше! Клері спакував свобідно свої акти і відповів: Ще коротше, пане президенте? Добре! Отже: Єго неправда, моя правда, ви — справедливий судия. Адїє! — Сказав і вийшов із салї. Президент застановив розправу і аж по довгих переговорах удало ся єму наклонити адвоката, щоби він виголошував дальше свою оборону обжалованого.

Той сам адвокат промавляв одного разу в малім місточку на провінциї. То було в груднї і в сали розправ було таки добре студено. Зелїзна піч, в котрій горів огонь, була уставлена поза тим місцем, де сидів трибунал. Отже підчас бесїди адвоката предсїдатель трибуналу обернув ся до печи і грів собі ноги. За єго приміром пішли і оба другі судиї. Клері побачивши то, не міг вже видержати і відозвав ся: Високий трибунал, поза котрого плечима маю честь промавляти... Як би на команду обернули ся всї три судиї і видивили ся на злобного адвоката. Але президент зараз стямив ся і відповів: Приятна теплота вашої красноріvивости може на жаль огріти лиш чувство але не тїло...

— **Анґлійскі дотепи.** Містер Бравн був би дуже хорошим чоловіком, коби лиш не сьміяв ся заєдно із своїх дотепів. — Він преці не сьміє ся із своїх дотепів, він сьміє ся лиш з тих людий, що такі дурні, що їх слухають.

Два пани, що не так то дуже давно розбогатїли, перечили ся о то, хто з них мусів в житю більше бороти ся. — Подивись на мене — сказав містер Смайс і вдарив ся в груди — коли я зайшов до Льондону з мого рідного міста, пужденної нори, не мав я більше нічого, лиш як одно одїне на собі! — Ах, то ще нічого — сказав на то містер Бляк — як я сюди прийшов, то не мав я на собі ні штанів ні сурдута! — Від колиж ти тут? — спитав Смайс здивований. — Від пятьдесяти лїт! — Що, від пятьдесяти лїт? А кількож тобі тепер? — Якраз пятьдесять!

Телеґрами.

Відень 27 серпня. Вчера арештовано супругів Кастелляці під закидом наміреного отроєня замешкалої недалеко Ґрацу панни Моравеківної. Кастелляці післали їй чоколядки наповнені сублїматом. Нинї Кастеллящова призна́ла ся до вчинку.

Чернівцї 27 серпня. Після урядових доходжень не було холєри в румуньскій сусїдній місцевости Фальтічені.

Цетинє 27 серпня. Завтра відбуде ся торжественне посьвячене угольного каменя під нову клїніку хірурґічну, котру ставить італїяньска королева Єлена з власних фондів. Крім того відбуде ся завтра посьвячене нового будинку державного, в котрім мають містити ся всї уряди державні, і положене угольного каменя під шпиталь для дїтий.

Будапешт 27 серпня. Урядова ґазета оголошує розпорядженє, після котрого договір торговельний з Румунією входить в жите з д. 1. вересня.

Париж 27 серпня. Міністер війни Брен заявив, що аероплянн будуть мати підчас великих вправ за задачу лиш службу вивідуючу. Кождий воздушний лїтач буде мати на своїм лїтаку також машиновий карабін в тій виключній цїли, щоби привикнути до лїтаня з таким тягаром. Вояки дістануть також приказ стріляти до инших аероплянів, щоби виучити ся стріляти до такої цїли.

Цїна збіжа у Львові.

дня 26-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·30	до	9·50
Жито	6·70	„	6·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Крехо**[illegible]**цкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.